

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **MgA. Mgr. art. J. S.,**
bytem P.
zastoupené JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou,
sídlem Klimentská 1652/36, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 3. 2017, č. j. MPSV-2017/69385-911 a
č. j. MPSV-2017/69422-911,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené právní zástupkyni JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává
odměna ve výši 3.900,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze
do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného, kterým byla dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s. ř.“), zamítnuta odvolání proti rozhodnutím Úřadu práce – krajské pobočky pro hl. m. Prahu (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 11. 2017, č. j. 5058/2017/AAD a ze dne 30. 1. 2017, č. j. 5692/2017/AAD, a tato rozhodnutí byla potvrzena. Rozhodnutími správního orgánu prvního stupně bylo určeno, že se žalobkyni nepřiznávají dávky pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení podle zákona č. 111/2006 Sb., zákona o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“).
2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že nesouhlasí s postupem správních orgánů, zejména s tím, jak se vypořádaly s její žádostí o prodloužení lhůty k předložení podkladů pro rozhodnutí. Ustanovení § 49 zákona o pomoci v hmotné nouzi zakotvuje neúplnou koncentraci řízení, kdy správní orgán musí přihlížet i k dokladům předloženým po uplynutí uvedené lhůty, ledaže bylo vydáno rozhodnutí ve věci. Žalobkyně předložila správnímu orgánu lékařské potvrzení, z něhož vyplývalo, že je nemocná. Poté, co žalobkyni byla dne 10. 1. 2017 doručena výzva, obrátila se na správní orgán I. stupně s žádostí o prodloužení lhůty k doplnění dokladů do 1. 2. 2017. Správní orgán I. stupně však dne 23. 1. 2017 vydal sdělení o neprodloužení lhůty. Žalobkyně uvedla, že šlo o její první žádost o prodloužení lhůty, a nelze tak dovozovat obstrukční jednání. Žalobkyně neměla některé požadované podklady u sebe a její stav jí nedovoloval, aby si tyto podklady zajistila. Navíc šlo o formuláře, které již dříve správnímu orgánu dodala a nikdy je neodvolala. V průběhu nemoci neměla přístup k internetu a fyzicky nebyla schopna žádné práce. Žalobkyně si je vědoma skutečnosti, že prodloužení lhůty není nárokové, nicméně správní orgány mají povinnost jednat podle základních zásad uvedených v § 2 – 8 s. ř., konkrétně pak v souladu s § 4 s. ř. mají správní orgány podle možnosti vyjít vstříc účastníkům řízení. Žalobkyně považuje odůvodnění správního orgánu I. stupně za nedostatečné, jestliže správní orgán uvedl, že podklady mohly být zaslány datovou zprávou. Žalobkyně v dané věci předložila výpisy z účtu a platby za služby spojené s bydlením, z čehož je patrná snaha žalobkyně o poskytnutí součinnosti správnímu orgánu. Nabízela se rovněž možnost přerušení řízení po dobu nemoci žadatelky. Žalovaný dostatečně nevypořádal s argumenty, které uvedla v odvolání a takové rozhodnutí je nutno považovat za nepřezkoumatelné. Za vadu řízení považuje žalobkyně skutečnost, že jí nebylo vyhověno v její žádosti o prodloužení lhůty k doplnění podkladů, ačkoliv k tomu měla objektivní překážky.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žádosti o prodloužení lhůty nebylo vyhověno, neboť se jednalo již o druhou výzvu k předložení dokladů. Žalobkyně sice prokázala záznamem od lékaře, že byla dne 11. 1. 2017 ošetřena, lhůta k předložení dokladů jí však běžela již od 12. 12. 2016, měla tak dostatečnou dobu na to, aby doklady obstarala. Rovněž se nelze ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že neměla přístup k internetu, neboť po celou dobu včetně 12. 1. 2017 žalobkyně komunikovala prostřednictvím e-mailu a datové schránky. Stejným způsobem mohla žalobkyně doložit všechny požadované doklady, aniž by byl narušen léčebný režim. Žalobkyni byla poskytnuta dostatečně dlouhá lhůta, kterou nevyužila. Pokud se jedná o záznam praktického lékaře, který žalobkyně předložila k druhé žádosti o prodloužení lhůty k předložení potřebných dokladů, nevyplývá z něj, jak dlouho pracovní neschopnost žalobkyně trvala. Vzhledem ke skutečnosti, že zpráva lékaře je ze dne 11. 1. 2017, mohla žalobkyně kdykoliv v prosinci požadované doklady předložit. Žalobkyně byla

vyzývána k doložení dokladů opakovaně, přičemž tyto doklady nedoložila. Správní orgán I. stupně mohl žádost zamítnout již dne 20. 12. 2016, kdy žalobkyni vypršela lhůta k předložení chybějících dokladů na základě první výzvy. Správní orgán I. stupně tak však neučinil a zohlednil nově zaslané dokumenty dne 1. 1. 2017 a znovu ji vyzval k doplnění. Žalobkyně však doklady nedoložila ani po uplynutí druhé lhůty, ani do dne vydání rozhodnutí, tj. 25. 1. 2017 a 30. 1. 2017. Přerušování správního řízení nebylo možné, neboť nebyly splněny podmínky uvedené ve správním řádu.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti:
5. Žalobkyně podala dne 1. 12. 2016 žádosti o přiznání dávek pomoci v hmotné nouzi – příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení. Jelikož k podaným žádostem nebyly přiloženy potřebné dokumenty, správní orgán I. stupně výzvami ze dne 6. 12. 2016, jež byly žalobkyni doručeny dne 12. 12. 2016, vyzval žalobkyni k jejich doplnění ve lhůtě osmi dnů. Žalobkyně ani v jednom případě potřebné dokumenty nedoložila a dne 27. 12. 2016 správnímu orgánu I. stupně sdělila, že žádá o prodloužení lhůty do konce týdne, neboť měla úmrtí v rodině. Dne 1. 1. 2017 žalobkyně doložila správnímu orgánu doklad o uhrazených službách spojených s užíváním bytu a výpis z bankovního účtu za měsíce říjen – prosinec 2016. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně opět nedoložila všechny požadované dokumenty, správní orgán I. stupně ji podruhé vyzval k doplnění výzvami ze dne 4. 1. 2017, jež byly žalobkyni doručeny dne 10. 1. 2017. Žalobkyně na výzvy reagovala přípisem doručeným správnímu orgánu I. stupně 12. 1. 2017, v němž uvádí, že z důvodu nemoci žádá o prodloužení lhůty do 1. 2. 2017. Žalobkyně současně zaslala v příloze lékařskou zprávu ze dne 11. 1. 2017, v níž je konstatováno, že byla týž den ošetřena a její stav odpovídá pracovní neschopnosti, přičemž se má následující týden dostavit na kontrolu. Přípisem ze dne 23. 1. 2017, který byl žalobkyni doručen dne 26. 1. 2017, bylo sděleno, že správní orgán lhůty neprodlouží, neboť žalobkyně může dokumenty zaslat prostřednictvím datové schránky, aniž by bylo nutné narušovat léčebný režim. Správní orgán I. stupně následně rozhodnutími ze dnů 25. 1. 2017 a 30. 1. 2017 rozhodl, že se žalobkyni příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení nepřiznává, neboť žalobkyně nedoložila ve lhůtě 8 dnů od doručení výzev ze dne 4. 1. 2017 žádný z podkladů, který správní orgán I. stupně požadoval. Žalobkyně doložila pouze dne 1. 1. 2017 doklad o uhrazených službách spojených s užíváním bytu a výpis z bankovního účtu za měsíce říjen – prosinec 2016, což pro posouzení nároku na dávky pomoci v hmotné nouzi nebylo dostačující. Proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, která žalovaný napadenými rozhodnutími zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti těmto rozhodnutím brojí žalobkyně podanou správní žalobou.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud ve věci rozhodl na žádost žalobkyně při jednání, kdy žalobkyně uvedla, že žalovaný měl požadované podklady, neboť je žalobkyně předložila v předchozích správních řízeních (např. souhlas pošty, údaje o trvalém pobytu, nájemní smlouva). Žalobkyně byla nemocná a neměla přístup k internetu, k čemuž správnímu orgánu

předložila čestné prohlášení pečující osoby ze dne 20.12.2016. Žalovaný má ve správních řízeních průtahy až jeden rok, přesto po žalobkyni požaduje podklady v řádu dní a nevyhoví její žádosti o prodloužení lhůty. Dále žalobkyně namítla, že se žalovaný nevypořádal se s návrhem na prodloužení lhůty, resp. přerušení řízení dle skutečného obsahu podání. Správní orgán měl podklady u sebe z předchozích řízení, žalobkyně předložila podklady ohledně příjmů, a že je v evidenci úřadu práce, přičemž její stav se nezměnil. Sice je vlastníkem bytu, avšak na bytě vázne zástavní právo a tři exekuce. Tehdy z důvodu onemocnění nestihla vše zaslat. Co mohla, předložila v odvolacím řízení, avšak správní orgán brání žalobkyni nahlížet do spisu.

8. Žalobkyně při jednání navrhla provedení důkazu výsledkem žalobkyně a svědků MUDr. V., V, P. k prokázání zdravotního stavu žalobkyně. Dále navrhla připojení správních spisů, ve kterých správní orgán vyhověl žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty. Soud tyto návrhy na provedení důkazů zamítl. Zdravotní stav žalobkyně jako takový byl prokázán lékařskou zprávou, nebyl tak důvod k provedení výsledku svědků. Účastnický výslech obecně je důkazem bez řádné vypovídací hodnoty, žalobkyni nic nebrání uvést rozhodné skutečnosti v rámci písemného podání nebo vyjádření při jednání. Soud nevyhověl požadavku žalobkyně připojit jiné správní spisy, neboť nejen že je nespecifikovala, ale zejména by jejich obsah byl pro posouzení věci nerozhodný. Vyhovění žádosti o prodloužení v jiném správním řízení nezakládá legitimní očekávání účastníka, že takto bude vyhověno i v dalších správních řízeních. Naopak lze z takového návrhu usuzovat, že zdravotní stav žalobkyně je setrvalý a pokud jí brání v účasti ve správních řízeních, měla by jej řešit prostřednictvím zmocněnce.
9. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
10. Podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi „[ž]adatel o dávku, příjemce i společně posuzované osoby jsou povinni osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav“.
11. Podle § 49 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi „[p]říjemce dávky je povinen vyhovět výzvě orgánu pomoci v hmotné nouzi, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, a to ve lhůtě do 8 dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán pomoci v hmotné nouzi delší lhůtu“.
12. Podle § 49 odst. 3 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi „[o]soba společně posuzovaná je povinná v souvislosti s řízením o dávce osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu“.
13. Podle § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi „[n]esplní-li osoba uvedená v odstavcích 1 až 4 ve lhůtě stanovené příslušným orgánem povinnosti uvedené v odstavcích 1 až 4, může být po předchozím upozornění žádost o dávku zamítnuta, výplata dávky zastavena, nebo dávka odejmuta“.
14. Účelem dávek pomoci v hmotné nouzi je pomoc překlenout osobám, které se vyskytly v mimořádně tíživých situacích, tato období hmotným zajištěním ze strany státu. Správní orgány při řízení o přiznání dávek však nemají povinnost z úřední moci zajišťovat podklady, které prokazují, zda žalobce splňuje či nesplňuje podmínky pro přiznání dávky. Kromě podkladů, které má správní orgán již ve své dispozici. Jak uvádí žalobkyně v doplnění žaloby, je nesporné, že řízení o přiznání dávky je řízení o žádosti

a lze důvodně předpokládat žadatelův zájem na jejím rychlém vyřízení. V souladu s tím je pak v zájmu žadatele, aby se správními orgány spolupracoval co nejefektivněji a snažil se o co nejrychlejší vyřízení žádosti. K tomu mj. slouží ustanovení § 49 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, které stanoví povinnost žadatele o dávku, aby osvědčil rozhodné skutečnosti pro nárok na dávku. Nelze tak od správního orgánu očekávat, že bude z vlastní činnosti zajišťovat podklady, které osvědčují rozhodné skutečnosti pro přiznání dávky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci téže žalobkyně ze dne 19. 4. 2016, č. j. 6 Ads 219/2015-30, „[z] této situace správními orgány vytykat žádné pochybení. Z citovaných ustanovení vyplývá, že je to stěžovatelka, kdo má povinnost osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku a v případě jejího nesplnění jí mj. hrozí odejmutí této dávky. Když v řízení vyvstala potřeba doložit určité skutečnosti a doklady, prvostupňový orgán stěžovatelku řádně vyzval (viz výše) a poučil o následcích nesplnění výzvy. Bylo poté pouze na stěžovatelce, aby na výzvu relevantním způsobem reagovala. Když stěžovatelka požadované skutečnosti neosvědčila a doklady nedoložila, neměl správní orgán důvod ani povinnost za stěžovatelku cokoli dohledávat (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 9 Ads 265/2015 - 13). Vzhledem k uvedenému prvostupňový orgán postupoval správně, když stěžovatelce dávku odejmul“. Zájem na získání dávky má primárně samotný žadatel, a musí tak učinit všechny kroky, které zákon v souvislosti s přiznáním dávky vyžaduje. Zejména musí spolupracovat se správním orgánem a dbát jeho výzev a pokynů, nejsou-li v rozporu se zákonem či nepřiměřené apod. Nicméně mohou nastat objektivní okolnosti, jež nejsou závislé na vůli žadatele a které znemožní žadateli se správním orgánem efektivně spolupracovat. Takovými okolnostmi jsou typicky zdravotní stav žadatele. Bylo by v rozporu se základními zásadami správního řízení, pokud by správní orgány nebraly tyto na vůli žadatele nezávislé okolnosti v potaz. Nicméně je třeba nalézt hranice, kdy tyto okolnosti ještě jsou takové intenzity, že znemožňují spolupráci se správním orgánem a kdy se jedná pouze o neodůvodněnou nečinnost žadatele. Žalobkyně shledává rozpor napadených rozhodnutí s ustanovením § 4 s. ř., neboť správní orgány mají podle možnosti vyjít vstříc účastníkům řízení. Soud rozpor s předmětným ustanovením v dané věci neshledal, neboť podle tohoto ustanovení správní orgány vycházejí vstříc podle možností, zejména v souladu se zákonem a jeho požadavky a konkrétními skutkovými okolnostmi jednotlivého případu. Správní orgán I. stupně žalobkyni vyzýval již v průběhu prosince 2016, kdy žalobkyně v osmidenní lhůtě nejen nedoložila rozhodné dokumenty, nicméně v uvedené lhůtě ani správní orgán neinformovala o okolnostech, které jí brání v doplnění dokumentů. Žádost o prodloužení lhůty žalobkyně podala až o sedm dní později, přičemž správní orgány mohly přistoupit k zamítnutí žádosti o dávky pomoci v hmotné nouzi již po první výzvě. Žalobkyně následně zaslala část dokumentů správnímu orgánu, nicméně nešlo o veškeré požadované dokumenty. Správním orgánem tak byla vyzvána podruhé. Ze strany správního orgánu tak lze spatřovat snahu v rámci možností spolupracovat s žalobkyní. Tvzení rozpor se základními zásadami správního řízení, zejm. s § 4 s. ř., tak soud neshledal důvodným.

15. Soud se ztotožňuje s žalobkyní, že ustanovení § 49 zákona o pomoci v hmotné nouzi zakotvuje neúplnou koncentraci řízení, což ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud. Ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 Ads 77/2011-74, uvedl: „Ustanovení § 49 odst. 2 písm. b) ve spojení s odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, upravuje neúplnou koncentraci řízení. Správní orgán proto musí přihlídnout i k dokladům

předloženým po uplynutí tam uvedené lhůty, ledaže již bylo vydáno rozhodnutí o věci.“ Žalovaný v napadených rozhodnutích sice na s. 4 uvádí, že žalobkyně dodala doklad o uhrazených službách spojených s užíváním bytu a výpis z bankovního účtu za měsíce říjen – prosinec 2016 opožděně, nicméně jde o pouhé konstatování faktu. Nelze uzavírat, že žalovaný tím zastává názor, že se k pozdě přiloženým dokumentům nepřihlíží. Nehledě na skutečnost, že již ve druhé výzvě adresované žalobkyni, tj. výzvě ze dne 4. 1. 2017, tyto dokumenty správní orgán nepožadoval, oproti výzvě ze dne 6. 12. 2016. Z uvedeného je tak patrné, že správní orgány vzaly v potaz i dokumenty předložené po stanovené lhůtě. Žalobní námitka týkající se zakotvení zásady neúplné koncentrace řízení tak není důvodná, neboť správní orgán I. stupně nezamítl žádosti žalobkyně z toho důvodu, že by nevzal v potaz po lhůtě žalobkyní doložené doklady. Důvodem zamítnutí žádostí bylo nedoložení dalších deseti dokladů pro posouzení nároku dávek na základě výzvy správního orgánu, jako např. doklad o vlastnictví movitého či nemovitého majetku, doklad o podlahové ploše užívaného bytu apod. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 3 Ads 138/2010-43, uvedl: „Jestliže společně posuzovaná osoba v řízení o dávce pomoci v hmotné nouzi odmítá sdělit či poskytnout žadateli o dávku, resp. jejímu příjemci, rozhodné skutečnosti pro rozhodnutí o dávce (konkrétně údaje o svých příjmových, sociálních a majetkových poměrech) a žadatel byl orgánem pomoci v hmotné nouzi k osvědčení těchto skutečností vyzván, je žadatel (resp. příjemce dávky) povinen o této okolnosti informovat v zákonné osmidenní či delší stanovené lhůtě orgán pomoci v hmotné nouzi [§ 49 odst. 2 písm. b) a odst. 4 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi]. Nesplní-li tuto povinnost, může být řízení o přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi zastaveno v důsledku neodstranění podstatných vad žádosti, které brání v pokračování v řízení [§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004].“ Byť je v předmětném rozsudku řešen případ, kdy nespolupracuje společně posuzovaná osoba, nikoliv samotný žadatel, je možno vztáhnout závěry tohoto rozsudku i na posuzovaný případ.

16. Tvrzení žalobkyně, že její žádost o prodloužení lhůty k doplnění chybějících dokumentů do 1. 2. 2017 z důvodu nemoci byla první žádostí o prodloužení lhůty, a nelze tak konstatovat obstrukční jednání žalobkyně, není v souladu s obsahem správního spisu. Žalobkyně poprvé žádala o prodloužení lhůty dne 27. 12. 2016 a následně znovu dne 12. 1. 2017. Přičemž z předložené lékařské zprávy ze dne 11. 1. 2017 sice vyplývá, že žalobkyně byla ošetřena u lékaře, jenž konstatoval stav žalobkyně na úrovni pracovní neschopnosti, nicméně z téže zprávy vyplývá, že žalobkyně se měla následující týden dostavit k lékaři na kontrolu. Nebyla tak dána překážka pro předložení požadovaných listin. Pokud žalobkyně žádala o prodloužení lhůty až do 1. 2. 2017, měla bezodkladně doručit správnímu orgánu další lékařskou zprávu, z níž by vyplynulo, že její nepříznivý zdravotní stav nadále trvá. Správnímu orgánu však žádná taková zpráva nebyla doručena a neměl tak důvod předpokládat, že nepříznivý zdravotní stav nadále trvá. Soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného o neaktivním jednání žalobkyně a zároveň neshledává důvodnou žalobní námitku o nemožnosti zaslání požadovaných dokumentů z důvodu nemoci žalobkyně.
17. K tvrzení žalobkyně, že neměla některé požadované podklady u sebe a její stav jí nedovoľoval, aby si tyto podklady zajistila, soud uvádí, že žalobkyně byla osobně přítomna u žalovaného v rámci odvolacího řízení, proto její stav nevyřučoval předložení požadovaných listin osobně. V rámci odvolacího řízení žalobkyně využila

práva nahlížet do spisu, proto její námitka, že jí správní orgán brání v nahlížení do spisu je nedůvodná. Pokud jí v tom bránil správní orgán I. stupně, v odvolacím řízení své právo využila, a proto nebyly dány tvrzené překážky k předložení podkladů odvolacímu orgánu.

18. Posouzení přiměřenosti lhůty k předložení podkladů je vždy otázkou okolností dané věci, zde např. povahy dávky i požadovaných podkladů se zřetelem na tvrzený zdravotní stav žalobkyně. Nečinnost správního orgánu v jiném řízení, zde dokonce v řízeních zahájených po vydání žalobou napadených rozhodnutí, nelze vykládat „recipročně“, námitka o nečinnosti správního orgánu I. stupně proto není důvodná.
19. Námitka žalobkyně spočívající v tvrzení, že správní orgán I. stupně měl k dispozici potřebné podklady z předchozích řízení, není příhodná. Správní orgány musí mít k dispozici při rozhodování o žádosti aktuální dokumenty vztahující se k rozhodnému období. Správní orgán I. stupně tak například požadoval po žalobkyni doklad o výši služeb spojených s bydlením. V tomto konkrétním případě nelze vycházet z dokladů předložených správnímu orgánu v rámci jiného řízení za odlišné rozhodné období. Žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou, zejména pokud teprve při soudním jednání specifikovala část podkladů, které měl mít žalovaný k dispozici, aniž by však zároveň uvedla, ve kterém řízení byly tyto podklady žalovanému předloženy. Nehledě k tomu, že tvrzené předložené podklady nebyly svým výčtem totožné s podklady požadovanými správním orgánem a které tak byly důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně. V souladu s dispoziční zásadou řízení je zcela na žalobkyni, aby tvrdila rozhodné skutečnosti – zde konkrétně rozporovala každý absentující podklad, který měl být důvodem pro nepřiznání dávek pomoci v hmotné nouzi, soud není oprávněn namísto účastníka vyhledávat rozhodné skutečnosti a dovozovat z toho právní závěry, neboť by tímto postupoval v rozporu se zásadou nestrannosti.
20. Soud nepovažuje za věrohodné tvrzení žalobkyně, že po dobu trvání zdravotních komplikací neměla přístup k PC ani k internetu. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že vzhledem ke skutečnosti, že si žalobkyně dne 10. 1. 2017 vyzvedla v datové schránce výzvy správního orgánu a dne 12. 1. 2017 na tuto výzvu reagovala prostřednictvím internetu žádostí o prodloužení lhůty, lze předpokládat, že přístup k PC i internetu žalobkyně měla, zejména pokud žádost o dávku učinila v pozdních večerních hodinách. Rovněž žalobkyně v žádosti o prodloužení neuvedla, že požadované doklady nemá u sebe. Z lékařské zprávy navíc nevyplývá, že by žalobkyně byla v tak závažném zdravotním stavu, že by nemohla činit žádné úkony vůči správnímu orgánu, minimálně prostřednictvím datové schránky. Žalobní námitky tak nejsou důvodné.
21. Tvrzení žalobkyně, že správní orgán měl využít institutu přerušení správního řízení podle ustanovení § 64 s. ř., není relevantní. Dikce ustanovení § 64 odst. 1 s. ř. ve slově „může“ zakotvuje dobrovolnost využití tohoto institutu, kdy je na správním orgánu, který má fakultativní možnost jej využít, zda tak učiní. Není úkolem soudu nahrazovat v rámci dělby moci výkonnou moc a v rozporu s vůlí zákonodárce nařizovat správnímu orgánu, kdy má užít konkrétního fakultativního institutu. Navíc správní orgány musí rovněž dbát zásad správního řízení, jako je rychlost a hospodárnost správního řízení. Bylo tak čistě na uvážení správního orgánu, zda správní řízení v souladu s těmito zásadami přeruší či nikoliv.

22. K tvrzení žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal s argumenty uvedenými v podaném odvolání, soud uvádí, že je povinnost žalobkyně v souladu s ustanovením § 71 s. ř. s. konkrétně vymezit, z jakých důvodů považuje rozhodnutí za nezákonné či nicotné. Nestačí pouze obecné tvrzení, že se žalobce nevypořádal s argumenty uvedenými v odvolání. Přičemž v odvolání žalobkyně nenamítla, že její žádost o prodloužení lhůty byla návrhem na přerušování řízení, a proto měl správní orgán I. stupně řízení přerušit. Pokud takto nenamítla, nebyl žalovaný povinen se vypořádat s neexistující námitkou. Tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného soud neshledal.
23. Nad rámec žalobních námitek se soud vyjádří i ke sporné otázce, kterou žalobkyně řešila se správními orgány v rámci odvolacího řízení, a sice datum zahájení řízení o žádosti na přiznání dávek v hmotné nouzi. Ze správního spisu vyplývá, že správnímu orgánu I. stupně byly žádosti doručeny do datové schránky dne 1. 12. 2016 v 00:03. Skutečnost, že žalobkyně odesílala žádost ještě na konci dne 30. 11. 2016, není relevantní. K této problematice se vyjadřoval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010-79, kdy shledal, že „[p]odání prostřednictvím datové schránky vůči orgánu veřejné moci (§ 18 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů) je účinně okamžikem dodání datové zprávy do schránky orgánu veřejné moci“. Správní orgán I. stupně tak v souladu se zákonem a uvedeným judikátem shledal, že správní řízení bylo zahájeno až dne 1. 12. 2016, nikoliv 30. 11. 2016.
24. S ohledem na skutečnost, že soud žádnou ze žalobních námitek soud neshledal důvodnou, pak podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
26. Soud přiznal ustanovené právní zástupkyni žalobkyně odměnu za zastoupení za tři úkony právní služby po 1.000,- Kč podle § 9 odst. 2, § 7 a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a příprava, podání doplnění žaloby ze dne 8. 11. 2017 a účast na jednání soudu. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu byla přiznána náhrada hotových výdajů za tři úkony po 300,- Kč. Odměna tak činí celkem 3.900,- Kč. Tuto odměnu hradí stát z účtu Městského soudu v Praze podle § 35 odst. 9 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. března 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.